

Els 'Camins' de Carles Puigdemont

Article d'opinió de Joan Salicrú

El president de la Generalitat sempre ha estat un melòman i quan era adolescent tocava el baix en un grup que van batejar amb els amics com a **Zènit**. Però fa uns dies, coincidint amb el programa 4.000 del *Versió Rac1* de Toni Clapés, el president gironí va sorprendre tocant la guitarra al costat de **Sopa de Cabra**. Junts, van interpretar "Camins". El periodista Joan Salicrú ha trobat certes connexions de la cançó escollida amb el context polític actual. Video: <http://www.youtube.com/watch?v=W5IFINAdyik>

Carles Puigdemont va aparentar que es feia el sorprès durant uns segons, com marcava el guió. Tot i que, quan es dona una situació d'aquestes, tothom intueix que el gag ja està preparat, el president de la Generalitat va fer veure que li feia "cosa" calçar-se una guitarra elèctrica a l'esquena i posar-se a tocar amb els que fa moltes llunes eren companys de la moguda musical gironina, els **Sopa de Cabra** -ell que tocava amb el grup **Zènit**-. Però de seguida va cedir, sense fer-se pregar gaire més: es va treure l'americana, va situar-se la guitarra en la posició que li era més còmoda i va empunyar una pua que li van fer arribar perquè pogués subratllar bé els acords de la cançó.

I quina cançó de **Sopa de Cabra** podia tocar, Carles Puigdemont, que ja se sabés anteriorment i pogués interpretar a l'instant? Tots podríem haver imaginat que fos "L'Empordà", segurament el clàssic d'entre els clàssics dels gironins, amb uns acords ben senzills que el president de la Generalitat deu haver tocat desenes de vegades, com qualsevol persona que hagi estat músic aficionat. Però no: la cançó que va proposar-li el cantant del grup, **Gerard Quintana** -molt probablement amb el seu coneixement-, era "Camins", un tema compost el 2001 per obrir el *Plou i fa sol* (Música Global, 2001), el darrer disc de la banda (abans que tornessin l'any passat amb un nou volum, catorze anys més tard); una cançó que anava com anell al dit a Carles Puigdemont per dir coses políticament parlant.

Com a preàmbul, en el moment de presentar la cançó, **Quintana**, que darrerament ha mostrat les seves simpaties amb la CUP, va posar més llenya al foc. I ho va fer d'una manera que es podia llegir precisament com un intent de suavitzar i relativitzar el trencament que tot just 48 hores abans s'havia produït entre Junts pel Sí i la CUP: "Podríem demostrar aquí que no cal pensar exactament igual ni tenir tots la mateixa idea, que hi ha prou matisos diferents per fer camins... junts". Puigdemont deia que sí amb el cap, tot i que justament són aquestes distàncies entre formacions independentistes les que havien provocat la ruptura entre els dos partits i l'anunci de la moció de confiança a la qual el president se sotmetrà el proper setembre. "Això sí que és una qüestió de confiança", va ironitzar sobre si mateix.

I va arribar l'hora de la veritat. Sorprenentment, el president de la Generalitat va demostrar que o bé segueix tocant la guitarra en alguna estona perduda o que tenia molt ben estudiada aquesta cançó en concret, perquè no va rebre cap indicació en el sentit musical per part dels membres de la banda i se'n va sortir sense majors dificultats. Va quedar clar que la lletra l'inspirava especialment, perquè en algun moment la taral·lejava, tot i que prou ocupat estava amb la guitarra.

M'atreiria a dir que, en aquell moment i indret -la celebració del programa quatre mil de Toni Clapés a Rac1-, "Camins" va funcionar com una espècie de banda sonora de la moció de confiança i dels esdeveniments que acaben de tenir lloc a Catalunya: cada frase de la peça es pot llegir en clau política i vincular perfectament al moment present que viu el Procés independentista. Vegem-

ho.

"Camins que ara s'esvaeixen" -és clar quins són els camins que s'esvaeixen, oi?-, "camins que hem de fer sols" -és clar sense qui s'ha de fer ara el camí, eh?-, "camins vora les estrelles, camins que ara no hi són" -un retrat del moment present a Catalunya; els camins han quedat barrats i ja no s'hi pot transitar-. Al final de la cançó es repeteix pràcticament tota aquesta tornada excepte que al final, en comptes de "camins que ara no hi són", es canta "camins que ja són nous" - la RUI és el nou camí, potser?-. En un altre moment de la cançó es pot llegir: "No és senzill saber cap a on has de marxar, / pren la direcció del teu cor. / Mai no és massa tard per tornar a començar, / per sortir a buscar el teu tresor", una frase que ens podria remetre a l'evolució de l'antiga Convergència Democràtica de Catalunya. I a la del mateix president, és clar, que sembla que tindrà un paper clau en aquesta travessia, molt més enllà de la suposada presidència interina que se'ns va vendre al principi. Malgrat que el viatge s'ha tornat terriblement complicat, el nou timoner és totalment conscient de les dificultats sobrevingudes a partir d'ara.

Mònica Terribas, a l'entrevista que li feia dimecres passat a *El Matí de Catalunya Ràdio*, es va adonar de seguida que Puigdemont en porta alguna de cap i que en algun moment dels propers mesos proposarà el seu propi camí cap a l'assoliment de l'estat propi. De moment, caldrà llegir-se i rellegir-se la lletra escrita amb tota una altra intenció, quinze anys enrere, per **Gerard Quintana**: el futur de Catalunya -almenys el pla de futur del president de la Generalitat- està inscrit en aquesta cançó.